

ARTEMIS FOWL -MENESTYSSARJAN TEKIJÄLTÄ

EOIN COLFER

SUOMENTANUT JAAKKO KANKAANPÄÄ

FOWLIN KAKSOSET

SAAVAT ANSIONSA MUKAAN

Eoin Colferin teoksia:

ARTEMIS FOWL

ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA

ARTEMIS FOWL: IKUISUUSKOODI

ARTEMIS FOWL: SALAISET KANSIOT

ARTEMIS FOWL: OPALIN KOSTO

ARTEMIS FOWL: KADONNUT SIIRTOKUNTA

ARTEMIS FOWL: AIKAPARADOKSI

ARTEMIS FOWL: ATLANTISKOMPLEKSI

ARTEMIS FOWL: VIIMEINEN VARTIJA

FOWLIN KAKSOSET

FOWLIN KAKSOSET KIISTÄVÄT KAIKEN

FOWLIN KAKSOSET SAAVAT ANSIONSA MUKAAN

WARP: SALAMURHAAJAN OPPIPOIKA

WARP: PYÖVELIN VALLANKUMOUS

WARP: MESTARIN KOSTO

TOIVOMUSLISTA

SUPERNATURALISTI

ETSIVÄTOIMISTO PUOLIKUU

SIIPIMIES

VIELÄ YKSI JUTTU...

HIUSKARVAN VARASSA

LEGENDA POTTU-MÄKISESTÄ

LEGENDA KAPTEENI KORPIN HAMPAISTA

LEGENDA MAAILMAN TUHMIMMASTA POJASTA

TOHTORI ANNA-LIISA

Eoin Colfer – Andrew Donkin – Giovanni Rigano:

ARTEMIS FOWL (SARJAKUVASOVITUS)

ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA (SARJAKUVASOVITUS)

EOIN COLFER

**FOWLIN
KAKSOSET
SAAVAT ANSIONSA MUKAAN**

Suomentanut Jaakko Kankaanpää

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos

THE FOWL TWINS GET WHAT THEY DESERVE

Text copyright © Eoin Colfer 2021

Cover design © HarperCollinsPublishers Ltd 2021

Illustrations by Petur Antonsson

Suomenkielinen laitos © Jaakko Kankaanpää ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Sitaatit Charles Dickensiltä s. 9 ja 163 Helka Varhon suomennoksesta

ISBN 978-951-0-49836-1

Painettu EU:ssa

*Seamusille ja Mattille,
internetin viikingeille*

Esipuhe

ON NIITÄ, JOIDEN mielestä todellinen rakkaus on ihmiskunnan vahvin liikkeellepaneva voima.

He ovat kovin herttaisia, mutta täysin väärässä.

Todellinen rakkaus on kiistämättä vahva voima, mutta liikkeellepanevista voimista suurin on epäilemättä kosto. Ihmiset kiipeävät vaikka maailman korkeimpaan torniin rakkauden vuoksi, mutta saattavat sitten kostoksi murhata kaikki tornissa olevat.

Ja viimeksi ehkä sortavat koko tornin.

Kun joku ottaa kostamisen asiakseen, hänen sisällään alkavat muutokset. Sydän kivettyy niin, ettei rakkaukselle ole enää sijaa. Suhteellisuudentaju ja arvostelukyky halvaantuvat, eikä terve järki voi enää voittaa. Ja kaikki elämänohjeet, joita asianomainen on saattanut noudattaa, korvautuvat yhdellä ainoalla käskyllä: *Sinun on tekeminen se, mikä tarpeen tehdä on.*

Tämä on tarina eräästä sellaisesta kostajasta samoin kuin lapsista, joille hän oli päättänyt kostaa vaivojaan säättämättä ja suunnitelmistaan hiukkaakaan tinkimättä. Se on myös tarina siitä, mitä nuo lapset puuhasivat kyseisenä kesänä, sillä he eivät olleet niitä nuoria, jotka vain

lorvailevat päivät pitkät odottamassa, että kostaja kolkuttaa ovelle.

Mies oli lordi Teddy Bleedham-Drye, Scillyn herttua, ja lapset, mikä ei liene yllätys, olivat Fowlin kaksoset.

Saattaa tuntua erikoiselta, että Englannin kuningaskunnan päärin arvoinen mies tuhlaisi kallista aikaansa kaksitoistavuotiaiden irlantilaisten kaksosten tappamiseen, mutta nämä nimenomaiset pojat olivat kohdelleet lordi Teddyä pahasti kaltoin, ja Teddy oli päättänyt maksaa potut pottuina, mikä tässä tapauksessa tarkoitti surmaamista jollakin mutkikkaalla ja mieleenpainuvalla tavalla. Lordi Teddyllä oli jo monen kymmenen vuoden ajan ollut elämässään kaksi kaikennieleväää tavoitetta:

1. Elää mahdollisimman pitkään (tähänastinen saavutus runsaat sataviisikymmentä vuotta). Ja...
2. Vaatia Englannin kruunu itselleen. Sitä varten hän kuitenkin tarvitsi Leijonamielen sormuksen, mihin palaamme myöhemmin.

Ja nyt Teddyllä oli kehittynyt kolmaskin päähänpinttymä: tappaa ne halvatun kaksoset.

Saattaa myös vaikuttaa siltä, ainakin niiden mielestä, jotka tietävät jotain pahamaineisista Fowlin kaksosista, että herttuan mahdollisuudet päihittää Myles ja Beckett olivat parhaimmillaankin heikot. Toisaalta lordi Bleedham-Drye oli omalla tavallaan kostamisen erikoismies. Hän ei ollut, kuten amerikkalaiset ihmiset saattaisivat sanoa, ensimmäistä kertaa rodeossa.

Itse asiassa lordi Teddy piti Fowlin ristiretkeä pitkän

elämänsä kolmantena eepisenä kostohankkeena. Ensimmäinen oli ollut northumbriansuoketun metsästäminen sukupuuttoon vain koska yksi kyseisen lajin edustajista oli vienyt lohivoileivän kuningatar Viktorian kädestä lordi Teddyn isännöimällä eväsretkellä, mikä oli ollut lordille ankara isku, koska se oli tärvellyt hänen suunnitelmansa päästä Viktorian toiseksi aviomieheksi eli sulkenut suorimman tien valtaistuimelle.

Hänen toinen kostoretkensä tunnetaan Yhdysvaltain rikoshistoriassa hyvin, sillä 1900-luvun puolivälissä läntisissä osavaltioissa tapahtui käärmeöljykauppiaisiin kohdistunut hirvittävien henkirikosten aalto. Lordi Teddy oli käynyt erään sellaisen kauppiaan luona Kaliforniassa ja ostanut häneltä elinikää pidentävää eliksiiriä. Aine oli saanut aikaan katastrofaalisia suolistovaikutuksia herttuan ollessa seuraamassa kuvernöörin palatsissa pidettyä oopperaesitystä. Hän oli raivostunut tästä julkisesta nöyrytyksestä siinä määrin, että oli hoitanut koko kauppiaaverkoston pois päiviltä seuraavan sesongin mittaan. Hän oli tietenkin pannut toimeen myös monia muita pikaisia rangaistuksia, mutta niitä hän ei pitänyt kunnollisena kostamisena, koska oli yhtä mieltä sen kanssa, mitä Charles Dickens oli kirjoittanut: *Kosto ja hyvitys vaativat pitkän ajan, se on vanha sääntö.*

Lordi Teddy piti Fowleja täysimittaisen koston arvoisina, koska hän saattoi rehellisesti sanoa, että yksikään sen paremmin elävä kuin kuollut ihminen ei ollut koskaan ärsyttänyt häntä yhtä paljon. Pojat eivät olleet suostuneet pysymään lopullisesti murhattuina, ja lisäksi he olivat pilanneet lordi Teddyn syntymäruumiin, minkä

seurauksena hänen oli pitänyt antaa siirtää aivonsa kloonattuun isäntäkehoon. Kaiken lisäksi he olivat puhkaisseet valtavan reiän hänen nurmikkoonsa. Ja kuten jokainen hovitoimittaja tietää, herttualle narsissit ovat kaikki kaikessa.

Ei, Teddy vanha veikko, herttua sanoi itselleen, Fowlin kiusankappaleista on kerta kaikkiaan päästävä, siinä se eikä siinä muuta.

Niinpä lordi Teddy laati työlään ja tarpeettoman monimutkaisen suunnitelman irlantilaisten poikien päämenoksi tehtyään vakaan päätöksen siitä, että ei enää erehtyisi aliarvioimaan heitä.

Ishi Myishi, lordi Teddyn läheisin ystävä ja maailman rikollisnerojen suosima asekauppias, oli kerran todennut lordi Teddyille: »Se, joka omistaa elämänsä kostolle, on jo kuollut», mutta tämä varoitus ei haitannut herttuaa hiukkaakaan, koska kuoleminen oli yksi hänen suunnitelmansa kulmakivistä.

Olen täydellisesti ja vastaansanomattomasti edesmennyt, Teddy ajatteli maatessaan sähköankeriaidensa joukossa messinkisessä kylpyammeessa, jossa laati leijonanosan suunnitelmistaan. Ja siitä saan ratkaisevan edun.

1 KROPPA

THE SOUTHBANK CENTRE,
LONTOO

MYLES FOWL OLI matkustanut Lontooseen pitääkseen esitelmän Etelä-Englannin **Kriminologian**, **Rikostutkinnan**, **Oikeustieteen** ja **Patologian Poikkitieteellisen Aikakauskirjan** eli **KROPPA**n järjestämässä seminaarissa Southbank Centressä Thamesjoen varrella. Beckett oli tullut mukaan, koska KROPPA oli hänen mielestään loistava nimi lehdelle ja koska hänen vaistonsa oli kertonut, että kriminologien ynnä muiden kokous Lontoossa saattaisi olla juuri sellainen tapahtuma, josta alkaisi jälleen uusi Fowlin suvun seikkailu, ja hänestä olisi ollut surkeaa jäädä pois sen alkuvaiheista.

Lisäksi Myles oli luvannut, että hän saisi pitää valepukua.

Beckett oli vaistollaan osunut täysin oikeaan, koska Southbank Centrestä tosiaan sai alkunsa Fowlin suvun seikkailu. Se ei kuitenkaan ollut tavanomaista laatua, sillä yleensä Fowlin suvun seikkailut yltyvät tasaisesti kohti räjähtävää huipennusta, kun taas Fowlin aaveratkaisu

(kuten tapausta Hautautuneiden Alueiden Lainvalvonnan kansioissa myöhemmin kutsuttaisiin) alkoi isolla pamauksella, jota seurasi monta pienempää pamausta ja lopulta jälleen yksi iso.

Myles Fowl seisoi keskellä Southbankin suurimman kokoussalin esiintymislavan parkettilattiaa esitelmöimässä kriminologian, rikostutkijoiden, oikeustieteen ja patologian huippunimistä koostuvalle yleisölle. Vaikka KROPPA oli englantilainen lehti, asiantuntijoita oli lentänyt Lontooseen kaikkialta maailmasta kuuntelemaan Fowlin ihmepoikaa, eikä Myles ollut tuottanut heille pettymystä. Ellei joku sitten ollut pettynyt siihen, ettei smokkiin, rusettiin ja hohtaviin kiiltonahkakenkiin pukeutunut mahtaileva kaksitoistavuotias ollut kompastunut pöhötyneeseen egoonsa ja lyönyt omahyväistä naamaansa suoraan parkettiin. Myles oli käynyt asiantuntijan ottein läpi molekyylipatologian, alan IT-kehityksen samoin kuin selkeät edut, joita olisi luvassa, jos medikologiset tutkijat katsottaisiin ensivasteen yksiköksi, ja nyt hän oli lopettelemassa esitystään alan sanaleikkeihin.

»Kun tämä *tutkintalinja* näin on saatu päätökseen», hän totesi sammuttaessaan silmälasiansa sankoihin asetetun laserosoittimen, »ja kun olen varma, että esitykselleni pidetään vielä monta *ruumiinavausta* baarissa, ellei kukaan sitten halua *palauttaa asiaa käsittelyyn*, tämä kaksitoistavuotias *ruumis on luovutettava omaisille.*»

Ei erityisen ratkiriemukasta, mutta toisaalta yleisö ei ollut odottanut lavalle koomikkoa, joten useimmat kuulijat suostuivat taputtamaan kohteliaasti. Kaikki eivät

kuitenkaan olleet tyytyväisiä. Väkijoukon hämäristä ampaisi pystyyn käsi.

»Ennen kuin lähdette taas johonkin ihmeellisen ja paljon kiinnostavamman veljenne kanssa...» sanoi käsivarren toisessa päässä oleva lyhyt mies. Hänellä oli vahvat silmälasit ja pensasmaiset viikset. »Saisinko kysyä erästä asiaa, herra Fowl?»

Myles tuntui tarttuvan syöttiin. »En haluaisi juuttua muotoseikkoihin», hän vastasi, »mutta tällaisissa yhteyksissä pidän tosiaankin enemmän puhuttelusta *tohtori* Fowl, tai jopa *professori* Fowl silloin, kun siihen on aihetta, kuten juuri nyt.»

Pikkumies nousi seisomaan. Hänen päälakensa pilkkotti spottivalon keilassa, ja hän näytti lukevan kysymystään kortista. »Mutta siinäpä se juuri on, herra Fowl. Olen hie-man tutkinut asioita, ja saatatte olla muiden alojen tohtori, mutta oikeuslääketieteen alalla teillä ei ole tohtorin tutkintoa. Näyttäisi pahasti siltä, että olette täällä väärin perustein.»

»Ai», Myles sanoi aivan kuin oppiarvon teeskentely olisi ollut mitätön pikkujuttu. »Voin kyllä selittää.»

Yleisö kohahti ja haukkoi henkeään. Oliko mahdollista, että Myles Fowl oli sittenkin huijari? Oliko kaikki pelkkää petkutusta?

Kysyjä vaihtoi korttia ja luki uuteen korttiin kirjoitetun virkkeen. »Uskaltaisin koko kuulijakunnan puolesta sanoa, että voitte vapaasti yrittää.»

Myles suuntasi huomionsa viiksiniekkaan, joka oli rohjennut uhmata häntä. »Pitää paikkansa», hän sanoi, »että vielä tänään aamupäivällä minulla ei ollut virallista

oppiarvoa oikeuslääketieteessä. Mutta jos sallitte, että vilkaisen sähköpostiani...» Myles suuntasi huomionsa grafeemisankaisten älylasiensa linsseihin ja haki uudet viestit palvelimelta. »Aivan, siinä. Kuten University College Londonista luvattiin, minut on nimitetty tohtoriksi joitakin minuutteja sitten. Täydellisin arvosanoin, kuten voitte itse todeta, mikä muuten on ainutlaatuista koko tutkinnon historiassa.»

Myles lähetti muutamalla räpytyskomennolla viestin taakseen suurelle valkokankaalle. Kuulijat näkivät todistuksen Mylesin uusimmasta tohtorintutkinnosta ja sen vieressä animaation Mylesistä viitta harteillaan ja tohtorinlakki päässään. Jälkimmäisen oli luonut TÄTI eli silmälasien sangoissa asuva TekoÄlypohjainen ToimintaInventaario.

Kysyjä vaikutti sydänjuuriaan myöten pöyristyneeltä. »Yritätkö te siis väittää, että teistä tuli tohtori luentonne aikana?»

»Pitää paikkansa», Myles myönsi.

»Eikö se ollut aika pönttöpäinen tempu?»

Myles katsoi mieheen ankarasti. »Pönttöpäinen tempu? Niinkö teitä on pyydetty... siis tarkoitan: sitäkö te oikeasti halusitte kysyä?»

Viiksimies rykäisi ja vaihtoi kysymystä. »Eli te siis aloititte esityksenne ilman oppiarvoa?»

»Teknisesti ottaen kenties niin, mutta toisaalta en», Myles vastasi. »Aloitin esitykseni ennen kuin sain postia yliopistolta. Siinä kaikki. Tohtorin tutkinto oli tulossa koko ajan – puursin sentään väitöskirjani parissa kolme viikkoa. Moitteet on syytä suunnata pikemminkin yliopiston

viestintäosastolle, koska vahvistus luvattiin sieltä jo monta tuntia sitten.»

Sanat kirvoittivat kuulijoista myötätuntoista hyrinää, koska kaikki muutkin olivat joutuneet setvimään asioita yliopiston viestinnän kanssa vuosien mittaan.

»Kuten historia osoittaa, edistyksen tiellä ei ole ideoiden puute vaan byrokratian rattaiden hitaus», Myles päätti esityksensä. Siitä hän sai vielä toiset aplodit, täysin odotusten mukaisesti, koska välikohtaus oli kuulunut hänen suunnitelmaansa eikä yleisökysymysten esittäjä ollut kukaan muu kuin hänen kaksoisveljensä Beckett lupauksen mukaisessa valepuvussa.

»Kiitos mielenkiinnosta, arvoisat vähäisemmät tutkijat», Myles sanoi. »Esitykseni päättyy tähän, mutta samalla tavalla kuin jokainen murhaaja signeeraa murhansa ja jokainen taiteilija signeeraa teoksensa myös minä siirryn nyt aulaan signeeraamaan väitöskirjani kovakantisia kappaleita. Olen antanut tekoälylleni ohjeet avata puhelimenne tuota pikaa, joten voitte kertoa lapsillenne, kuinka mielenkiintoista on ollut kuunnella Myles Fowlin esitelmää.»

Ja esitelmä tosiaan olisi ollut monenkin kuulijan elämän mielenkiintoisin tapaus, ellei ylhäältä olisi äkkiä kuulunut kumea räjähdys ja koko auditorion katto olisi kääriytynyt auki. Se oli jo itsessään yllättävää, koska tässä nimenomaisessa auditoriossa ei ollut avattavaa kattoa, mutta katon avautumisen jätti varjoonsa ultrakevyt lentokone, joka ilmestyi katon paikalle syntyneeseen aukkoon. Lentokone laskeutui saliin ja jäi leijumaan katsomon takarivien ylle, eikä Myles voinut olla huomaamatta, että sen lyhyitä siipiä koristivat pienoiskonekiväärit.

»No mutta», Myles sanoi päällisin puolin itsekseen, todellisuudessa TÄTille. »Tämäpä odottamatonta.»

Sitä Myles ei yleensä myöntänyt, koska hän ylpeili kyvyllään ottaa aina huomioon kaikkien tilanteiden kaikki vaihtoehdot.

»Mitähän seuraavaksi mahtaa tapahtua?»

Seuraavaksi tapahtui sitä, että lentokone avasi tulen vasemman siiven konekiväärillä ja teki luotisuihkulla Mylesistä selvää. Ei tosin oikeasta Mylesistä vaan Mylesin kuvasta valkokankaalla. Viesti oli silti ilmeinen. Kohteena oli Myles.

Useimmat ihmiset olisivat sellaisen kääntein vuoksi jähmettyneet kauhusta, mutta Myles Fowl ei ollut *useimmat ihmiset*. Itse asiassa hän ei ollut edes *muutamia ihmisiä* – hän oli kaksitoistavuotiaiden joukossa ainutlaatuinen ja sai välittömästi otteen tilanteen psykologiasta. Jos lentäjä olisi halunnut tappaa hänet heti, hän olisi jo kuollut. Niinpä hyökkäyksessä oli jotakin henkilökohtaista.

»Lordi Teddy Bleedham-Drye, oletan», Myles sanoi. Oikeasti hän ei tosin olettanut. Hän päätteli seuraavien seikkojen nojalla:

1. Koneen lentäjä oli selvästi ässä.
2. Herttua kantoi kaunaa Fowlin kaksosille ja etenkin hänelle itselleen.
3. Lentolaite, joka nyt leijui hänen edessään, oli täsmälleen sama Myishi Skyblade, jonka mahan alla häntä oli kerran kuljetettu.

Johtopäätöksenä: jos se lensi kuin herttua ja ampui kuin herttua, se luultavasti oli herttua.

Lordi Teddy aikoo varmaankin mahtailla hetken tapansa mukaan, Myles ajatteli. Ja sitten hän tappaa minut.

Mutta jos ohjaamossa tosiaan istui hänen armonsä herttua, oli muutamia seikkoja, joista hänen armonsä ei ollut perillä.

Ensinnäkin Beckett oli riisunut värepukinsä ja teki parhaillaan lassoa paidastaan ja housuistaan ilmeisenä aikomuksenaan käydä alumiinisen lentokoneen kimppepuun aseenaan vain tavalliset vaatteet.

Ja toiseksi HALin yhteysupseeri, spesialisti Lazuli Heitz, oli tarkkaillut puhetta lavan takana kulkevalta parvekkeelta ja oli siellä käynnistänyt pukunsä siipijärjestelmän ilmeisenä aikomuksenaan rikkoa pääsääntöä, joka kuului: *Hautautuneiden Alueiden Lainvalvonnan ei tule missään tapauksessa sekaantua ihmisten välisiin kiistoihin.*

Mylesin ei olisi pitänyt voida nähdä spesialisti Heitzii, koska spesialistilla oli yllään uusinta mallia oleva väreilypuku, mutta Myles oli keksinyt sen häivevaikutusta vastaan erityisen ovelan keinon. (Tästä lisää myöhemmin, koska keksinnöllä oli Mylesin elämään suurempi vaikutus kuin hän itsekään ymmärsi. Nyt meidän on tarpeen tietää vain, että Mylesillä oli tilanteessa puolellaan enemmän etuja kuin muut ymmärsivät, joskaan ei aivan yhtä paljon kuin hän itse kuvitteli.)

Siitä huolimatta Mylesii hiukan hermostutti, koska edes Beck ja Lazuli eivät sentään olleet luotia nopeampia.

Synkän tuntuiseesta tilanteesta huolimatta Myles elätteli myös pientä toivonkipinää. Hän oli varma, että Teddy

antautuisi voitonriemuiseen kostovuodatukseen, ja sen aikana Mylesin oman Valitettavat-tiimin jäsenet ehtisivät rientää apuun.

He ovat pelastaneet minut pahemmistakin paikoista, hän tiesi. Silti hänen oli pakko myöntää, vaikka vain itselleen, että hänen elämänsä viimeiset sata sydämenlyöntiä olivat luultavasti jo alkaneet.

Yleisö suhtautui yllättäen ilmestyneeseen lentokoneeseen vaihtelevasti. Toisessa äärilaidassa olivat hysteerikot, jotka säntäsivät kirkuen kohti ovia, toisessa ongelman kielitäjät, jotka istuivat tynnosti paikoillaan kuin mitään ei olisi vialla. Näiden kahden vastakohtan välillä Myles pani merkille mielenkiintoista käytöstä. Avulias valomies suuntasi pari spottia suoraan kohti leijuvaa alusta. Kaksi ruotsalaista vierailevaa professoria ryhtyi nyrkkitappeluun ilmeisesti siinä uskossa, että käsillä oli viimeinen tilaisuus ratkaista heidän välejäan hiertävät kiistakysymykset. Ja joku arnostettu oikeuslääkäri tempaisi puhelimensa esiin ja otti itsestään selfien lentokone taustallaan.

Antaa tulla, teidän korkeutenne, Myles hymyili leveästi Skybladen suuntaan. Kertokaapa nyt, miksi minun on kuoltava.

Kone keikutti siipiään, sen moottorit puhalsivat ilmaa alas penkkiriveille ja Myles näki tuulilasin huurtuneen umpeen.

Katsotaan sitten teidän kuninkaalliset kasvonne, Myles ajatteli. Että Laz ehtii puuttua asiaan.

Mylesin stressitasosta kertoo paljon, että hän käytti ajatuksissaan Lazulin nimestä lyhennystä, vaikka yleensä karttoi nimien lyhentelyä. Veljeään hän saattoi kutsua nimellä Beck, mutta vain tämän mieliksi.

Oli kuin lordi Teddy olisi kuullut Mylesin telepaattisen viestin, sillä lasi kirkastui ja herttuan raihnainen hahmo ilmestyi näkyviin kojelaudan ylle kumartuneena. Hän avasi suunsa sanoakseen jotain, mutta Myles ehti ensin.

»Lordi Teddy», Myles sanoi salin äänentoiston yhä voimistamalla äänellä. »Kuinka mukavaa, että pääsitte tulemaan. Ehkäpä teillä on jotakin kysyttävää esitelmän pitäjältä. Joka tietenkin olen minä.»

Joitakin aikoja myöhemmin, kun kaksoset oli kutsuttu takaisin Lontooseen Southbankin tapauksen tutkintaa varten, nauhoitukset läpi käynyt panttivankineuvottelija pani Earl Grey -teekuppinsa pois ja sanoi Mylesille: »Ymmäräthän sinä, että tällaisissa tilanteissa vastapuolen ärsyttäminen on väärä toimintamalli. Se saattaa suistaa panttivangin ottajan väkivaltaiseen käytökseen.»

Mihin Myles vastasi: »Kolme näkökohtaa, herra Earl Grey. Ensinnäkin lordi Teddyn nimeäminen panttivangin ottajaksi antaa hänelle tilanteessa valta-aseman, ja kuten sittemmin kävi ilmi, sellaista asemaa hänellä ei ollut.

Toiseksi olen melko varma, ottaen huomioon Teddyn sotakoneen ja sen ampumat kymmenet luodit, että hän oli jo peruuttamattomasti suistunut väkivaltaiseen käytökseen.

Ja kolmanneksi, jos puheena ovat väärät toimintamallit, ehkäpä teidän pitäisi katsoa peiliin ja kysyä itseltänne, saataisivatko nuo nenänne alla lepattavat harvat viiksihaivenet olla väärä toimintamalli teille henkilökohtaisesti.»

Keskustelu päättyi siihen.

Tämä lyhyt katsaus tuleviin tapahtumiin paljastaa, että Myles selvisi hengissä herttuan hyökkäyksestä, ja seuraavaksi käy ilmi, miten se varsinaisesti tapahtui.

ARTEMIS FOWLIN VELJET TAAS VAUHDISSA!

Lordi Teddy Bleedham-Drye on hautonut koston Myles ja Beckett Fowlille siitä asti, kun pojat nöyryyttivät häntä pari vuotta sitten pahemman kerran. Nyt Teddy aikoo antaa Fowlin kaksosille ansionsa mukaan: tehdä heistä pysyvästi selvää. Hän yllättää Mylesin aseistetulla kevytlentokoneellaan keskellä kirkasta päivää, mutta onneksi Beckett ja poikien keijuystävä Lazuli saavat estettyä rikollislordin aiheet ja aiheutettua onnettomuuden, jossa lordista päästään iki-ajoiksi. Vai päästäänkö?

Pelissä on aaveita, klooneja, kadonneita äitejä ja keijutaikuutta, kun Fowlin kekseliäät veljekset tekevät räjähtävään tyyliin tilit selviksi pahimman vihollisensa kanssa.

LUE MYÖS:

Tämä on kolmas kirja Fowlin kaksosten seikkailuista. Irlantilaiskirjailija Eoin Colfer on kirjoittanut lisäksi kahdeksan huippusuosittua romaania, joiden pääosassa on poikien isovelji Artemis Fowl.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-49836-1

Pääillyksen kuvitus Petur Antonsson

